

Arrest

nr. 193 372 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017 waarbij de terechtzitting van 11 juli 2017 wordt verdaagd naar de terechtzitting van 8 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DIEPVENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Filipijns staatsburger te zijn, geboren te Apatot, San Esteban, Ilocos Sur, op 3 april 1975. U behaalde hier in 1998 of 1999 uw bachelor in het lager onderwijs waarna u in 2001 als leerkracht aan de slag ging in de Apatot community school. In datzelfde jaar startte u uw relatie met uw toekomstige man, P. Ramirez. Uw vader keurde deze relatie echter niet goed en sloeg u.

Wanneer de hele buurt zo te weten kwam dat uw vader uw relatie afkeurde besloot u uit schaamte met P. samen te gaan wonen. Na een jaar was de ruzie met uw vader uitgeklaard en u trouwde met P.. Jullie kregen geen kinderen.

Het grootste deel van de familie van uw echtgenoot woonde in het buitenland en steunde hem financieel waardoor hij niet moest werken. Hij verdeed zijn tijd al gokkend en drinkend en begon u te mishandelen. Hij vroeg u geregeld om geld en wanneer u weigerde hem dat te geven schold hij u uit, sloeg hij u en bedreigde hij u met een mes. Hij nam het u ook kwalijk dat u geen kinderen kon krijgen. U besloot daarom het land te verlaten zodra u de mogelijkheid zag. Op 4 of 5 oktober 2009 kreeg u die kans en met een vals Italiaans visum reisde u naar Europa. Op de luchthaven van Paris Charles de Gaulle werd u echter gearresteerd door de Franse douane en wanneer zij u vertelde dat u de eerst volgende vlucht naar de Filipijnen moest nemen, vroeg u asiel aan. 21 dagen later werd uw asielaanvraag geweigerd en ontving u het bevel het Franse grondgebied te verlaten.

Twee dagen later reisde u door naar België waar u werkte als babysitter voor twee vrienden van u. In België bleef u telefonisch in contact met uw echtgenoot die geregeld belde om geld te vragen of u te beschuldigen van bedrog, waardoor jullie contact voornamelijk bestond uit ruzie. In 2011 had u intussen via het internet een nieuwe man, Samion Sankoh, leren kennen en jullie startten een relatie. In mei 2013 kregen jullie een kind en wanneer uw echtgenoot dit te horen kreeg werd hij woedend. Hij dreigde u, uw zoon en uw familie te vermoorden waarop u besloot dat het niet mogelijk was om terug te keren. U vroeg daarom op 10 oktober 2016 asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw originele paspoort neer en de kopieën van de volgende documenten: de geboorteakte van uw zoon, een aanvraag tot verlenging van uw paspoort, de registratie van uw zoon bij de ambassade, uw geboorteakte, uw doopcertificaat en de huwelijksakte van het huwelijk tussen u en P. Ea Ramirez.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient gesteld te worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De **medewerkingsplicht** vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Zo legde u enkel **documenten** voor ter staving van uw identiteit en slaagde u er niet in om documenten voor te leggen in verband met uw reisweg, plaatsen van eerder verblijf of eerdere asielverzoeken. Zo legde u onder andere uw paspoort neer dat u op 7 januari 2010 ontving. Aangezien dit paspoort dateert van na uw reis naar Europa, biedt het enkel een bewijs van uw Filipijnse identiteit waaraan niet getwijfeld wordt. Dit paspoort biedt echter geen zicht op de elementen die relevant zijn voor uw asielaanvraag, zoals het moment waarop u de Filipijnen verliet of de landen die u allemaal bezocht voor u naar België kwam. Hierbij is het overigens vreemd dat u in 2010, na uw aankomst in België, plotseling een paspoort aanvroeg. Wanneer u hier naar gevraagd werd, verklaarde u dat een vriend u vertelde dat het beter was om een paspoort te hebben (CGVS p.7). Het is hierbij uiterst merkwaardig dat u de hele administratieve procedure doorliep om een paspoort aan te vragen enkel omdat dit "beter" was, zonder dat u hier een betere motivatie toe had. Wat betreft de andere documenten ter staving van uw identiteit, verklaarde u te beschikken over uw huwelijks- en geboorteakte (CGVS p.3). U slaagde er echter niet in om deze documenten voor te leggen bij uw interview bij het Commissariaat-generaal, hoewel verwacht wordt dat u ter staving van uw asielrelaas al uw beschikbare informatie voorlegt om uw identiteit aan te tonen. Gezien het gegeven dat u wel in staat was uw paspoort mee te brengen en niet uw geboorte- en huwelijksakte wijst dit op een gebrek aan medewerking en roept dit verder vragen op in verband met de oprechtheid van uw verklaringen. Wanneer u op 21 maart 2017 dan toch uw geboorteakte, doopcertificaat, huwelijksakte en de registratie van de geboorte van uw zoon via uw advocaat aan het Commissariaat-generaal bezorgde, bleek dat u enkel slecht leesbare kopieën van deze documenten indiende waardoor de echtheid van deze documenten moeilijk valt te verifiëren. Bovendien bewijzen deze documenten enkel uw Filipijnse identiteit en uw huwelijk met P., die niet in twijfel getrokken worden. Daarnaast dient er verder op gewezen te worden dat u doelbewust hebt getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door te **verzwijgen dat u reeds asiel hebt aangevraagd in Frankrijk**.

Bij uw interview bij DVZ verklaarde u namelijk geen eerdere asielaanvraag te hebben ingediend en dat u in Frankrijk 21 dagen werd vastgehouden omwille van het gebruik van een vals visum (verklaringen DVZ, punt 22 en 31). Wanneer u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal expliciet gevraagd

werd of u asiel heeft aangevraagd in Frankrijk, begon u te mompelen en keek u naar uw advocaat (CGVS p.6).

Slechts nadat u tijd gekregen had om deze materie met uw advocaat te bespreken gaf u toe dat u daadwerkelijk asiel hebt aangevraagd in Frankrijk en dat u daar een weigeringsbeslissing ontving (CGVS p.6). Zowel het gegeven dat u er niet in slaagde om toereikende documenten voor te leggen en dat u trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden wijzen op een gebrekkige medewerking en dit ondermijnt bijgevolg ook uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede stelt het Commissariaat-generaal vast dat u zeer **laattijdig asiel hebt aangevraagd in België**. U geeft immers aan reeds van november 2009 in België te zijn (CGVS p.5). Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Uw verklaring asiel aangevraagd te hebben de dag van uw aankomst in Frankrijk doet geen afbreuk aan deze vaststelling aangezien u na uw weigeringsbeslissing in Frankrijk nog zeven jaar wachtte alvorens asiel aan te vragen in België. U weet dit nalaten aan het feit dat u eerder geen angst had om terug te keren, maar nadat uw man u begon te bedreigen u wel een oprechte vrees had waardoor u besloot asiel aan te vragen (CGVS p.10). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de bedreigingen van uw man begonnen vanaf 2013, na de geboorte van uw zoon, en toch wachtte u nog drie jaar alvorens asiel aan te vragen (CGVS p.9). De vaststelling dat u dermate lang hebt gewacht om asiel aan te vragen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, minstens aan de ernst van de beweerde feiten.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, minstens de ernst van de beweerde feiten, verder ondermijnd door de reacties die u op **facebook** plaatste bij foto's van uw echtgenoot (zie foto's toegevoegd aan administratief dossier). U verklaarde namelijk dat u de Filippijnen verliet om te ontsnappen aan de mishandelingen door uw man en dat het contact dat jullie na uw aankomst in België nog hadden voornamelijk bestond uit ruzies (CGVS p.5). Uit uw reacties die u in 2011 en 2012 plaatste bij de foto's die op het facebookprofiel van uw man staan, blijkt echter een luchtige relatie aangezien de reacties doorgaans eindigen met "hahaha". Deze reacties zijn dus niet enkel in strijd met uw verklaringen in verband met de contacten die u had met uw man wanneer u in België verbleef, maar ze ondermijnen ook de door u aangehaalde vrees voor mishandeling door uw man.

Ten vierde blijkt dat zowel u als uw familieleden, **nooit concrete stappen hebben ondernomen om een klacht in te dienen tegen uw echtgenoot**, noch omwille van mishandeling, noch omwille van doodsb bedreigingen (CGVS p.8). Volgens uw verklaringen zou het echter wel mogelijk zijn om een klacht in te dienen en zou de politie hier ook gevolgen aan geven (CGVS p.8). Wanneer u gevraagd werd waarom u geen klacht indiende tegen uw echtgenoot omwille van mishandeling, verklaarde u dit niet te kunnen omwille van uw reputatie (CGVS p.8). U zou dan namelijk geen goede echtgenote zijn (CGVS p.8). Het is echter merkwaardig dat u het een te grote stap vond om na jaren van mishandeling naar de politie te stappen, maar dat u wel koos om alleen naar Europa te reizen om er een nieuw leven op te bouwen. Hierdoor rijzen er ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw verklaringen in verband met huiselijk geweld. Wanneer u later gevraagd werd of uw familie, die volgens u geregeld lastig gevallen en bedreigd werden door uw man, een klacht indiende tegen uw man, verklaarde u hier nooit naar geïnformeerd te hebben (CGVS p.9). Het gegeven dat u hier niet naar informeerde wijst op een gebrekkige interesse in uw ingeroepen vrees en ondermijnt bijgevolg ook de geloofwaardigheid van de bedreigingen die uw man ten aanzien van uw familie uitte.

Ten vijfde legde u enkele **tegenstrijdige verklaringen** af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. Zo verklaarde u in het begin van het interview dat u de Filippijnen heeft verlaten omwille van de mishandelingen door uw man (CGVS p.5). Later in het interview verklaarde u daarentegen dat u tot de geboorte van uw zoon geen vrees had om terug te keren (CGVS p.10). Daarnaast slaagde u er niet in om dezelfde huwelijksdatum te geven tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal als dat u gaf bij uw interview bij DVZ. Bij het Commissariaat-generaal verklaarde u namelijk in 2003 of 2004 getrouwd te zijn, terwijl u bij DVZ verklaarde in 2002 getrouwd te zijn (CGVS p.4). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd bevestigde u de huwelijksdatum van 2002, maar bood u geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid (CGVS p.4). Uit de huwelijksakte die u op 21 maart 2017 indiende blijkt echter dat jullie trouwden in 2003. Ten slotte legde u ook geen eenduidige verklaringen af in verband met de problemen die uw familie ervaarde omwille van uw man. Zo verklaarde u aan het begin van het interview dat alles heel goed ging met uw familie, terwijl u later in het interview verklaarde dat uw man uw familie dagelijks lastig viel aangezien hij vlakbij uw ouderlijk huis woont (CGVS p.5.9). Al deze tegenstrijdigheden bevestigen wederom de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten zesde bleek uit uw verklaringen dat u bij **eventuele terugkeer** zou kunnen rekenen op voldoende steun van uw familie, die volgens uw verklaringen heel blij zijn met hun kleinkind (CGVS p.8). U zou hierbij dus kunnen terugvallen op een netwerk om u en uw zoon op te vangen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw familiale problemen, in zoverre hier al enig geloof aan kan worden gehecht,

het lokale niveau niet overstijgen. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen moeite deed om zich elders in de Filipijnen te proberen vestigen teneinde de problemen te vermijden.

Er kan verder worden aangenomen dat u, die hoger opgeleid, voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet elders in de Filipijnen zou kunnen vestigen.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De overige door u neergelegde documenten vermogen echter niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort en de geboorteakte van uw zoon bewijzen louter uw nationaliteit en identiteit, dewelke niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 april 2017 een schending aan van “het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel, en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over voormelde zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsplicht.

Waar verweerder opwerpt dat verzoekster er niet in geslaagd is toereikende documenten aan te voeren en aldus de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, stelt verzoekster dat de argumentatie van verweerder hieromtrent “gewoon onjuist” is.

Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk haar medewerking verleend heeft. Zo legt het verzoekschrift uit dat verzoekster niet kan worden verweten dat zij er niet aan gedacht heeft om deze documenten (huwelijksakte en geboorteakte) mee te nemen, nu zij er logischerwijs vanuit ging dat haar paspoort volstond om haar identiteit aan te tonen. Voorts stelt het verzoekschrift dat deze documenten slechts de Filipijnse identiteit en het huwelijk met P. aantonen, waaraan niet getwijfeld wordt. Ook stelt verzoekster de vraag of de echtheid van een document in twijfel kan worden getrokken louter omwille van het feit dat het slecht leesbaar is.

Verzoekster ontkent dat zij doelbewust de asielinstanties trachtte te misleiden. Zo gaf zij aan reeds bij de DVZ verklaard te hebben dat zij 21 dagen in Frankrijk verbleven had na haar aanhouding omwille van het vals visum. Waar zij verder verklaarde geen eerdere asielaanvraag te hebben ingediend, was dit volgens haar te wijten aan een gebrek aan kennis van de Franse procedure nu zij niet wist dat het ging om een asielaanvraag.

Aangaande haar laattijdige asielaanvraag voert het verzoekschrift aan dat dit geen argument mag zijn om de aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van haar vrees in twijfel te trekken.

Verzoekster verwijst hierbij naar artikel 10, § 1 van de Herschikte Procedurerichtlijn, waarin wordt gesteld: “De lidstaten zorgen ervoor dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan.” Verzoekster haalt eveneens het rapport “Beyond Proof” aan waarin UNHCR wijst op het risico dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag zal gezien worden als een aanwijzing van

gebrek aan vrees. Het verzoekschrift voert aan dat het feit dat verzoekster haar asielaanvraag niet tijdig heeft ingediend grotendeels verklaard kan worden door het feit dat zij fout geïnformeerd was over de slaagkansen van een asielaanvraag. Verzoekster was daarbij te weinig op de hoogte van de Belgische wetgeving en vertrouwde op de raad van kennissen.

Daarnaast was er ook nog het gebrek aan vertrouwen in de overheidsinstanties, welk nog versterkt werd door de manier waarop de procedure in Frankrijk werd behandeld.

Wat betreft verzoeksters reacties op facebook voert het verzoekschrift aan dat het tot op heden wettelijk niet mogelijk is om de vrees voor vervolging te beoordelen aan de hand van sociale media. Verzoekster voegt eraan toe dat, indien de Raad zou oordelen dat dit toch mogelijk is, *quod non*, dan kan uit deze reacties niets worden afgeleid, gezien het woord "*hahaha*" immers verschillende betekenissen heeft.

Voorts kan, volgens verzoekster, uit het feit dat zij geen klacht tegen haar echtgenoot heeft ingediend, niet afgeleid worden dat verzoekster geen slachtoffer van huiselijk geweld zou zijn. Verzoekster legt uit dat er in België ook een groot aantal slachtoffers is die geen aangifte doen, de politie in de praktijk vaak geen gevolg geeft aan een klacht en een klacht indienen de reputatie van verzoekster kan schaden.

Verzoekster benadrukt wel degelijk interesse te hebben in haar vrees nu het feit dat zij op de hoogte is dat haar familie geregeld lastiggevallen wordt door haar echtgenoot aantoon dat zij haar familie regelmatig vroeg hoe de situatie is.

Verzoekster is van oordeel dat het niet abnormaal is dat zij de exacte datum van haar huwelijk met P. niet kent, wat dan ook verklaart waarom zij bij de DVZ een verkeerde datum gegeven had. Bij het CGVS gaf zij dan wel de correcte datum 2003 aan, doch begon even later weer te twijfelen en stelde dat 2004 ook mogelijk kon zijn. Wanneer het CGVS verzoekster vervolgens wijst op de datum die zij tijdens het interview bij het DVZ had gegeven, panikeert verzoekster en bevestigt zij deze datum. Het verzoekschrift meent dan ook dat de tegenstrijd haar geenszins kan worden verweten.

Verzoekster verduidelijkt dat zij reeds vreesde om terug te keren naar de Filipijnen, maar dat de geboorte van haar zoon haar vrees voor mishandelingen en bedreigingen in de Filipijnen alleen maar heeft doen toenemen. Verder benadrukt zij dat haar familie effectief werd lastiggevallen door haar echtgenoot.

Verder geeft verzoekster aan dat, zelfs als zij kan rekenen op de steun van haar familie, dan nog kunnen zij niet ten alle tijde instaan voor haar veiligheid. Dat het voor haar mogelijk zou zijn om zich een andere regio in de Filipijnen te vestigen en aldaar in haar levensonderhoud te voorzien, mag volgens verzoekster niet zomaar worden aangenomen. Zo stelt het verzoekschrift vast dat zij reeds in 2009 het land heeft verlaten en in de Filipijnen bijgevolg als een vreemde zal worden beschouwd. Bovendien merkt verzoekster op dat er in de Filipijnen een overvloed aan leerkrachten is, waardoor het niet zo eenvoudig is om in de Filipijnen een job te vinden, en wijst zij op een groot tekort aan kinderopvang in België, waaraan zij als actief kinderoppas tegemoetkomt.

Voorts voert verzoekster in haar verzoekschrift een schending aan van "*artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet*".

Verzoekster herneemt dat zij het slachtoffer was van mishandelingen van zowel lichamelijk als geestelijke aard en benadrukt dat seksueel en huiselijk geweld expliciet wordt erkend als één van de motieven voor een asielaanvraag.

Verzoekster roept eveneens een schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet in, nu zij, rekening houdend met het voorgaande "*in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade*".

Daarenboven betoogt verzoekster dat haar asielrelaas geloofwaardig geacht dient te worden en dat zij aan alle voorwaarden gesteld door artikel 48/6, tweede lid Vreemdelingenwet voldoet.

Verzoekster voert een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat in het licht van voorgaande geen twijfel bestaat dat er in hoofde van verzoekster zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij samen met haar kind naar de Filipijnen terugkeert, er in haar hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaat, gezien de bedreigingen van haar echtgenoot.

In hoofddeel wordt gevraagd om de bestreden beslissing te hervormen en, opnieuw oordelend, verzoekster de status van vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie toe te kennen; in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te hervormen en, opnieuw oordelend, verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; en in uiterst ondergeschikte orde *“minstens de bestreden beslissing te vernietigen omdat, wat de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus betreft, essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen en, dienvolgens, het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart haar land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van de mishandelingen en bedreigingen door haar echtgenoot.

2.4. Vooreerst merkt de Raad op dat voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen.

Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

Verzoekster verklaarde bij de DVZ dat zij de Filipijnen in 2009 ontvlucht is en op illegale wijze met een vals visum via Singapore naar Frankrijk gevlogen is, waarna zij 21 dagen in Frankrijk werd vastgehouden omwille van dit vals visum. Zij verklaarde na haar vrijlating met de auto naar België te zijn gereisd. Verzoekster legt echter geen enkel document neer ter staving deze beweringen.

Haar huidige paspoort werd uitgereikt op 7 januari 2010, na haar aankomst in België zodat hieruit niet kan worden vastgesteld hoe lang ze reeds vertrok uit de Filipijnen en waar ze intussen verbleven heeft. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster bij de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat zij nooit eerder een asielaanvraag heeft ingediend (verklaring DVZ, punt 22). Zij gaf aan omwille van een vals visum 21 dagen te zijn vastgehouden in Frankrijk (verklaring DVZ, punt 31). Gevraagd aan verzoekster tijdens het CGVS-verhoor of zij eerder asiel had aangevraagd in Frankrijk, begon zij te mompelen en keek zij naar haar advocaat (CGVS-verslag, p. 6). Pas na overleg met haar advocaat gaf verzoekster toe in 2009 in Frankrijk asiel te hebben aangevraagd (CGVS-verslag, p. 6). Van een asielzoeker mag echter te allen tijde verwacht worden dat deze haar reisweg, eerdere verblijfplaatsen en asielaanvragen zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel-)instanties in het onthaalland correct inlicht over haar identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Uit voorgaande blijkt dat verzoekster initieel heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Immers waar het verzoekschrift verduidelijkt dat verzoekster verklaarde geen eerdere asielaanvraag te hebben ingediend omdat zij geen kennis had van de Franse procedure en niet wist dat het ging om een asielaanvraag, kan dergelijke uitleg niet weerhouden worden. Tijdens haar gehoor bij het CGVS verklaarde verzoekster immers, *“Omdat wanneer ik er was vertelden ze me dat ik terug mijn land moest ik kwam s Ochtsens aan en ik moest op de vlucht terug nemen om 4 uur in de namiddag, maar ik zei dat ik asiel wou aanvragen”* (CGVS-verslag, p. 6). Verzoekster verklaarde vervolgens dat zij een interview gekregen had en *“naar een tribunaal [moest] gaan zoals hier”* (CGVS-verslag, p. 6). Verzoekster was dus wel degelijk op de hoogte van een asielaanvraag die ze had ingediend in Frankrijk.

Verzoekster heeft in 2010 een nieuw paspoort aangevraagd. Verzoekster heeft inderdaad nooit gesteld problemen te hebben met haar nationale autoriteiten. Verzoekster legde voorts op 21 maart 2017, een week na haar gehoor bij het CGVS, fotokopieën van haar geboorteakte, doopcertificaat en de registratie van de geboorte van haar zoon neer. De Raad merkt dienaangaande op dat deze haar Filipijnse nationaliteit aantonen en deze van haar zoon, wat niet betwist wordt.

2.5. Voorts kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoekster pas op 10 oktober 2016 een asielaanvraag indiende, terwijl zij reeds sinds 2009 in België verblijft. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is immers een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging.

2.6. Verzoekster stelt dat zij niet kan uitgesloten worden van internationale bescherming, louter omdat zij haar asielaanvraag niet zo snel mogelijk had ingediend. Verzoekster verwijst hierbij naar artikel 10, § 1 van de Herschikte Procedurerichtlijn, waarin wordt gesteld: *“De lidstaten zorgen ervoor dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan.”* en naar het rapport *“Beyond Proof”* waarin UNHCR wijst op het risico dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag zal gezien worden als een aanwijzing van gebrek aan vrees. Indien een laattijdige asielaanvraag inderdaad de toegang tot de asielpprocedure niet verhindert, dan blijft verzoekster louter theoretisch maar verklaart hiermee niet waarom zij naliel na aankomst in België in 2009 onmiddellijk een asielaanvraag in te dienen terwijl ze wel eerder een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk.

2.7. Verzoekster is verantwoordelijk voor haar eigen daden en haar verwijzing naar slechte raad van vrienden kan haar laattijdige aanvraag hoe dan ook niet verschonen te meer niet kan aangenomen worden dat verzoekster gedurende 7 jaar niet de mogelijkheid had zich bijkomend te informeren. Integendeel waar ze in het verzoekschrift stelt dat ze fout geïnformeerd was over de slaagkansen van een asielaanvraag in België wordt tevens aangegeven dat ze zich wel informeerde en dus de afweging heeft gemaakt al dan niet een asielaanvraag in te dienen. Waar verzoekster daarnaast nog het gebrek aan vertrouwen in de overheidsinstanties aanhaalt, welk nog versterkt werd door de manier waarop de procedure in Frankrijk werd behandeld, is een loutere *post factum* verklaring en niet wordt aangenomen te meer nu zij tijdens het gehoor bij het CGVS zelf aangaf dat zij zo lang gewacht had om asiel aan te vragen omdat zij *“[d]aarvoor geen angst [had] om terug te keren, laar sindsdien kreeg ik bedreigingen*

van mijn land en heb ik een zoon en wil ik bescherming vragen" (CGVS-verslag, p. 10). Indien verzoekster stelde bedreigd te worden door haar man sinds de geboorte van haar zoon in 2013 (CGVS-verslag, p. 9) dan nog wachtte ze drie jaar eer asiel aan te vragen.

De vaststelling dat verzoekster dermate lang gewacht heeft om asiel aan te vragen en hiervoor geen redelijke verklaring heeft, en bovendien stelt dat dit ook de bedoeling was, is aldus een negatieve indicatie van haar nood aan (internationale) bescherming en ondergraaft de ernst van haar beweerde vervolging.

2.8. Verzoeksters asielrelaas is enerzijds gesteund op haar bewering dat ze haar land van herkomst in 2009 ontvlucht te zijn omwille van de mishandelingen en bedreigingen van haar man P. (CGVS-verslag, p. 5). Verzoekster ontkende deze mishandeling door P. later in het CGVS-verhoor en stelde ze dat zij tot de geboorte van haar zoon (in 2013) geen angst had om terug te keren naar de Filipijnen (CGVS-verslag, p. 10). Waar het verzoekschrift verduidelijkt dat verzoekster reeds vreesde om terug te keren naar de Filipijnen, maar dat de geboorte van haar zoon haar vrees voor mishandelingen en bedreigingen in de Filipijnen alleen maar heeft doen toenemen, stelt de Raad vast dat verzoeksters pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van haar verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekster *post factum* nog tracht aan te brengen. Bijkomend stelt de CGVS vast dat verzoeksters reacties in 2011 en 2013 op facebook bij de foto's van haar voorgehouden echtgenoot P. (zie administratief dossier) getuigen van het tegendeel nu ze doorgaans met "hahaha" of "hehehe" antwoordt, wat niet overeenstemt met het negatieve beeld dat verzoekster van de contacten met deze man tracht te schetsen ("*Soms riep hij naar mij als ik hem geen geld wou geven en dan zei hij dat ik een nonsens vrouw was*").

2.9. Verzoekster blijft bovendien in gebreke aan te tonen dat ze wettelijk gehuwd is in de Filipijnen. Ook uit de neergelegde geboorteakte van haar zoon dan niet kan blijken dat verzoekster wettelijk gehuwd is. Zo kon verzoeker ook ter terechtzitting niet toelichten waarom de Filipijnse ambassade haar kind dat beweerdelijk geboren is, binnen een wettelijk huwelijk, niet als kind van haar echtgenoot zou inschrijven en zijn naam zou geven.

2.10. Ook verzoeksters eigen verklaringen kunnen het bestaan van een wettelijk huwelijk in de Filipijnen niet aantonen. Verzoekster was niet in staat eenduidig te verklaren in welk jaar zij huwde met P., die haar beweerdelijk mishandelde en aldus de aanzet van haar vlucht uitmaakte. Bij de DVZ stelde zij op 10 mei 2002 getrouwd te zijn (verklaring DVZ, punt 15a), bij het CGVS dan weer in 2003 of 2004 (CGVS-verslag, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden bevestigde zij louter de datum uit 2002 – wat niet strookt met de door haar neergelegde kopie van huwelijksakte waarop 2003 wordt vermeld – zonder dat zij een aannemelijke verklaring voor deze tegenstrijdige verklaringen verschaft (CGVS-verslag, p. 4). Indien verzoekster de exacte datum (te weten de dag en maand) van haar huwelijk met P. niet kent, is het niet aannemelijk dat verzoekster niet meer weet in welk jaar haar beweerde huwelijk zou zijn voltrokken. De toelichting in het verzoekschrift kan dan ook niet overtuigen. Aan de door haar neergelegde fotokopie van de huwelijksakte met P. kan geen bewijswaarde worden gehecht. Een document is slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde hangt af van de asielzoekers verklaringen (die tegenstrijdig zijn) en andere objectieve criteria zoals de geboorteakte van haar zoon. Verzoekster gaat er aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien hecht de Raad geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij gehuwd is in de Filipijnen met P., wordt ook de grond van haar asielaanvraag onderuit gehaald, met name haar vrees voor huishoudelijk geweld.

2.11. Bijkomend merkt de Raad op dat in zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoeksters asielmotieven, *quod non*, dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verzoekster verklaarde echter dat zij in de Filipijnen nooit een klacht heeft ingediend tegen haar beweerde echtgenoot, hoewel zij bevestigde dat de politie in de Filipijnen wel stappen zou ondernemen naar aanleiding van een klacht (CGVS-verslag, p. 8). Het verzoekschrift voert aan dat uit het feit dat verzoekster geen klacht tegen haar echtgenoot heeft ingediend, niet afgeleid kan worden dat verzoekster geen slachtoffer van huiselijk geweld zou zijn, nu ook in België een groot aantal slachtoffers geen aangifte doet, de politie in de praktijk vaak geen gevolg geeft aan een klacht en een klacht indienen de reputatie van verzoekster kan schaden. Echter kan worden vastgesteld dat verzoekster

heeft verklaard dat de politie wel degelijk stappen onderneemt in geval van een klacht (CGVS-verslag, p. 8).

Vervolgens is het niet aannemelijk dat verzoekster het een grote stap vond om na jarenlange mishandeling naar de politie te stappen, maar er wel voor koos om alleen naar Europa te reizen en waar ze geen bescherming zoekt maar als illegale immigrant, een nieuw leven tracht op te bouwen. Dit maakt duidelijk een meer drastische en ingrijpende beslissing uit. Uit verzoeksters vertrek naar Europa kan immers een zekere vastberadenheid en zelfstandigheid worden afgeleid wat niet te rijmen valt met haar beweerde angst om een klacht in te dienen omwille van haar reputatie. Verzoeksters toelichtingen zijn dan ook niet aannemelijk. Ten slotte verklaarde verzoekster er evenmin ooit aan gedacht te hebben een "*legal separation*" aan te vragen (CGVS-verslag, p. 8) terwijl ze reeds sedert 2009 vertrokken is uit de Filipijnen en kan verwacht worden dat ook P. met wie verzoekster geen kinderen heeft, een leven of gezin wil uitbouwen. Verzoeksters beweerde huwelijk (en problemen met haar echtgenoot) is ook om deze redenen ongeloofwaardig.

2.12. Tot slot kan nog blijken uit verzoeksters verklaringen dat zij bij eventuele terugkeer naar haar land van herkomst steun zou vinden bij haar familie, die overigens heel blij zijn met hun kleinkind (CGVS-verslag, p. 8). Verzoekster is een volwassen vrouw die kan buigen op een netwerk van familieleden. Bovendien is verzoekster in het bezit van een hoger diploma zodat ze ook financieel zelfstandig kan leven – in zoverre noodzakelijk. Indien verzoekster volhoudt dat ze gehuwd is (wat niet wordt aangenomen) dan wordt ook niet aangetoond dat ze zich niet zou kunnen hervestigen, temeer nu verzoeksters problemen met P. het lokale niveau niet overstijgen. Voorts kan nog worden opgemerkt dat, indien verzoekster de financiële middelen had of heeft gevonden en het doorzettingsvermogen had om naar België te komen, dan had zij dit uiteraard ook voor een minder ingrijpende hervestiging in de Filipijnen. De overige aangevoerde omstandigheden vermogen deze vaststelling niet te wijzigen.

2.13. De door verzoekster bij het CGVS neergelegde documenten – geboorteakte zoon, paspoort, aanvraag verlenging paspoort, registratie zoon bij ambassade, geboorteakte verzoekster en doopcertificaat verzoekster – betreffen slechts haar identiteit en nationaliteit, welke niet betwist worden.

2.14. Waar het verzoekschrift aanvoert dat verzoeksters het tot op heden wettelijk niet mogelijk is om de vrees voor vervolging te beoordelen aan de hand van sociale media, gaat ze er aan voorbij dat verzoekster haar facebook account uitdrukkelijk gegeven heeft aan het CGVS (zie CGVS-verhoor p. 4 en 10).

2.15. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas, het formuleren van bouté beweringen, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.19. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK